

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

15. märts 2018*

Eelotsusetaotlus – Vastuvõetavus – Dumpinguvastased meetmed – Varasemad määrused kehtetuks tunnistava Euroopa Kohtu otsuse täitmiseks vastu võetud määruse kehtivus – Täitmiskohustus – Õiguslik alus – Määrus (EÜ) nr 1225/2009 – Artikkel 14 – Dumpinguvastase tollimaksu sissenõudmise korra kehtestamine liikmesriikide poolt – Liikmesriigi tollile antud korraldus peatada dumpinguvastase tollimaksu tagasi maksmine – Kehtetuks tunnistatud määruste aluseks olnud menetluse jätkamine – Artikkel 10 – Tagasiulatava jõu puudumine – Ühenduse tolliseadustik – Artikkel 221 – Aegumine – Artikkel 236 – Tollimaksu, mis ei tulene seadusest, tagasi maksmine

Kohtuasjas C-256/16,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Finanzgericht Düsseldorf (Düsseldorfi maksukohus, Saksamaa) 20. aprilli 2016. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 9. mail 2016, menetluses

Deichmann SE

versus

Hauptzollamt Duisburg,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president L. Bay Larsen, kohtunikud J. Malenovský (ettekandja), M. Safjan, D. Šváby ja M. Vilaras,

kohtujurist: M. Campos Sánchez-Bordona,

kohtusekretär: ametnik M. Aleksejev,

arvestades kirjalikku menetlust ja 11. mai 2017. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- Deichmann SE, esindajad: *Rechtsanwalt* D. Ehle, *Rechtsanwalt* C. Zimmermann, *advocaat* S. De Knop ja *avocat* A. Willems,
- Euroopa Komisjon, esindajad: L. Armati, K. Blanck-Putz, L. Grønfeldt, N. Kuplewatzky ja T. Maxian Rusche,

olles 20. juuli 2017. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kas komisjoni 17. veebruari 2016. aasta rakendusmäärus (EL) 2016/223, millega määratakse kindlaks menetlus Hiina ja Vietnami tootjate teatavate turumajandusliku ja individuaalse kohtlemise taotluste hindamiseks ning täidetakse Euroopa Kohtu otsust liidetud kohtuasjades C-659/13 ja C-34/14 (ELT 2016, L 41, lk 3; edaspidi „vaidlusalune määrus“), on kehtiv.
- 2 Taotlus on esitatud Deichmann SE ja Hauptzollamt Duisburgi (Duisburgi kesktollibüroo, Saksamaa) (edaspidi „tollibüroo“) vahelises kohtuvaidluses sellise dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmise taotluse üle, mis tasuti nahast pealsetega jalatsite Euroopa Liitu impordil.

Õiguslik raamistik

Dumpinguvastane määrus

- 3 Põhikohtuasja aluseks olevad asjaolud toimusid ja vaidlusalune määrus kehtestati ajal, mil liidu poolt dumpinguvastaste meetmete võtmine oli reguleeritud esialgu nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määrusega (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1996, L 56, lk 1; parandused EÜT 1999, L 94, lk 27 ja EÜT 2000, L 263, lk 34) (muudetud nõukogu 21. detsembri 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 2117/2005 (ELT 2005, L 340, lk 17)) (edaspidi „määrus nr 384/96“), ning seejärel nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2009, L 343, lk 51; parandused ELT 2010, L 7, lk 22, ja ELT 2016, L 44, lk 20) (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. jaanuari 2014. aasta määrusega (EL) nr 37/2014 (ELT 2014, L 18, lk 1)) (edaspidi „määrus nr 1225/2009“).

- 4 Määruse nr 384/96 artiklis 9 „Lõpetamine ilma meetmeid võtmata; lõplike tollimaksude kehtestamine“ oli muu hulgas lõige 4, mis oli sõnastatud järgmiselt:

„Kui faktide põhjal tuvastatakse lõplikult dumpingu ja sellest tuleneva kahju esinemine ning kui ühenduse huvid nõuavad sekkumist vastavalt artiklile 21, kehtestab nõukogu lõpliku dumpinguvastase tollimaksu [...]“

- 5 Määruse nr 1225/2009 artikli 9 – mille pealkiri oli samuti „Lõpetamine ilma meetmeid võtmata; lõplike tollimaksude kehtestamine“ – lõige 4 nägi ette:

„Kui faktide põhjal tuvastatakse lõplikult dumpingu ja sellest tuleneva kahju esinemine ning kui liidu huvid nõuavad sekkumist vastavalt artiklile 21, kehtestab nõukogu lõpliku dumpinguvastase tollimaksu [...]“

- 6 Nii määruse nr 384/96 kui ka määruse nr 1225/2009 artikkel 10 kandis sama pealkirja „Tagasiulatuvus“ ning selle artikli lõige 1 oli sõnastatud identselt:

„[...] dumpinguvastaseid tollimakse kohaldatakse üksnes nende toodete suhtes, mis lastakse vabasse ringlusse pärast [...] artikli 9 lõike 4 alusel tehtud otsuse jõustumist, kui käesolevas määruses sätestatud eranditest ei tulene teisiti.“

7 Määruse nr 1225/2009 artikli 14 „Üldsätted“ lõige 1 nägi ette:

„Ajutised või lõplikud dumpinguvastased tollimaksud kehtestatakse määrusega ja neid nõuavad sisse liikmesriigid sellises vormis ja ulatuses ning nende kriteeriumide alusel, nagu seal sätestatud on. [...]“

8 Määruse nr 1225/2009 artikkel 23 „Kehtetuks tunnistamine“ oli järgmine:

„Määrus (EÜ) nr 384/96 tunnistatakse kehtetuks.

Määruse (EÜ) nr 384/96 kehtetuks tunnistamine ei piira siiski selle alusel algatatud menetluste kehtivust.

[...]“

9 Määruse nr 1225/2009 artikli 24 „Jõustumine“ kohaselt jõustus see määrus 20. päeval pärast selle avaldamist 22. detsembri 2009. aasta Euroopa Liidu Teatajas, see tähendab 11. jaanuaril 2010. See määrus tunnistati hiljem kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määrusega (EL) 2016/1036 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2016, L 176, lk 21), mis jõustus 20. päeval pärast selle avaldamist 30. juuni 2016. aasta Euroopa Liidu Teatajas.

Tollialased õigusnormid

10 Põhikohtuasja aluseks olevad asjaolud leidsid aset ja vaidlusalune määrus kehtestati ajal, mil tollivaldkonnas kohaldatavad sätted olid ette nähtud nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruses (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT 1992, L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307) (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. oktoobri 2013. aasta määrusega (EL) nr 952/2013 (ELT 2013, L 269, lk 1)) (edaspidi „tolliseadustik“). Nüüdseks on see seadustik kehtetuks tunnistatud.

11 Nimetatud seadustiku VII jaotis „Tollivõlg“ hõlmas artikleid 189–242.

12 Selle jaotise 3. peatükk „Tollivõla sissenõudmine“ sisaldas muu hulgas artikleid 217 ja 221.

13 Tolliseadustiku artikli 217 lõige 1 sätestas:

„Iga tollivõlast tuleneva impordi- või eksporditollimaksu summa, edaspidi „tollimaksu summa“, arvutab toll niipea, kui on saanud vajalikud andmed, ja märgib selle arvestusdokumentidesse või mõnele muule samaväärsele teabekandjale (arvestuskanne).“

14 Selle seadustiku artikli 221 lõiked 1 ja 3 nägid ette:

„1. Niipea kui arvestuskanne on tehtud, teatatakse võlgnikule tollimaksu summa vastava korra kohaselt.

[...]

3. Võlgnikule ei teatata tollimaksu summat pärast seda, kui tollivõla tekkimise kuupäevast on möödunud kolm aastat. See ajavahemik katkestatakse artikli 243 kohase kaebuse esitamise hetkest kaebuse menetlemise ajaks.“

- 15 Selle seadustiku VII jaotise 5. peatükis „Tollimaksu tagasimaksmine ja vähendamine“ asus kõnealuse seadustiku artikkel 236, mille lõige 1 sätestas:

„Impordi- või eksporditollimaks makstakse tagasi, kui on kindlaks tehtud, et selle summa tasumise ajal ei tulenenud see summa seadusest [...].

[...]“

Vaidluse taust ja eelotsuse küsimus

Vaidlusaluse määruse taust

- 16 Nõukogu võttis 5. oktoobril 2006 vastu määruse (EÜ) nr 1472/2006, millega kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning millega nõutakse lõplikult sisse kõnealuse impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT 2006, L 275, lk 1; edaspidi „lõplik määrus“).
- 17 Lõpliku määruse artikli 1 lõikes 1 kehtestati nimetatud dumpinguvastane tollimaks ning esitati nende nahast pealsetega jalatsite eri liikide loetelu, mille puhul seda kohaldatakse. Selle määruse artikli 1 lõikega 3 kehtestati nahast pealsetega jalatsite puhul, mille on valmistanud Hiinas asutatud äriühingud, dumpinguvastase tollimaksu määraks 16,5% – peale Golden Step'i, kelle osas kehtestati selleks määraks 9,7% – ja Vietnamis asutatud äriühingute poolt valmistatud jalatsite puhul 10%.
- 18 Lisaks nägi lõpliku määruse artikli 1 lõige 4 ette, et „[k]ui ei ole sätestatud teisiti, kohaldatakse kehtivaid tollimaksualaseid sätteid“.
- 19 Lõpuks oli kõnealuse määruse artiklis 3 sätestatud, et määrus jõustub Euroopa Liidu Teatajas avaldamisele – mis toimus 6. oktoobril 2006 – järgneval päeval ja seda kohaldatakse kahe aasta vältel, see tähendab 7. oktoobrist 2006 kuni 6. oktoobrini 2008.
- 20 Nõukogu võttis 22. detsembril 2009 vastu rakendusmääruse (EL) nr 1294/2009, millega pärast määruse (EÜ) nr 384/96 artikli 11 lõike 2 kohast aegumise läbivaatamist kehtestatakse teatavate Vietnamist ja Hiina Rahvavabariigist pärit nahast pealsetega jalatsite impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks, mida laiendatakse Aomeni erihalduspiirkonnast lähetatud teatavate nahast pealsetega jalatsite impordi suhtes, olenemata sellest, kas need on deklareeritud Aomeni erihalduspiirkonnast pärinevatena või mitte (ELT 2009, L 352, lk 1; edaspidi „pikendamismäärus“).
- 21 Pikendamismääruse artikli 1 lõikes 1 kehtestati nimetatud dumpinguvastane tollimaks ning esitati nende nahast pealsetega jalatsite eri liikide loetelu, mille puhul seda kohaldatakse. Selle määruse artikli 1 lõigetega 3 ja 4 kehtestati Hiinas asutatud äriühingute valmistatud või Aomenist lähetatud nahast pealsetega jalatsite puhul dumpinguvastase tollimaksu määraks 16,5%, Golden Stepi valmistatud toodete puhul 9,7% ja Vietnamis asutatud äriühingute valmistatud toodete puhul 10%.
- 22 Lisaks nägi pikendamismääruse artikli 1 lõige 5 ette, et „[k]ui ei ole sätestatud teisiti, kohaldatakse kehtivaid tollimaksualaseid sätteid“.
- 23 Lõpuks oli kõnealuse määruse artiklis 2 sätestatud, et määrus jõustub Euroopa Liidu Teatajas avaldamisele – mis toimus 30. detsembril 2009 – järgneval päeval ja seda kohaldatakse 15 kuu vältel, see tähendab 31. detsembrist 2009 kuni 30. märtsini 2011.

- 24 Euroopa Kohus tunnistas 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsusega C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) lõpliku määruse ja pikendamismääruse kehtetuks, kuna need rikkusid määruse nr 384/96 artikli 2 lõike 7 punkti b ja artikli 9 lõiget 5.

Vaidlusalune määrus

- 25 Nagu nähtub vaidlusaluse määruse pealkirjast ja põhjendusest 13, on selle eesmärk võtta 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsusega C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) täitmiseks vajalikud meetmed.
- 26 Seoses sellega nentis komisjon vaidlusaluse määruse põhjendustes 13–16, 21 ja 24 sisuliselt, et tema eesmärk on kõrvaldada Euroopa Kohtu tuvastatud õigusvastasus, jätkates lõpliku määruse ja pikendamismääruse vastuvõtmise menetlusi hetkest, mil õigusvastasus aset leidis, et võtta vastu uued määrused, millega dumpinguvastane tollimaks kehtestatakse uuesti sobival tasemel. Samuti täpsustas ta, et need dumpinguvastased tollimaksud hakkavad kehtima kuupäevast, mil jõustusid lõplik määrus ja pikendamismäärus.
- 27 Lisaks sellele leidis komisjon vaidlusaluse määruse põhjendustes 18 ja 22, et tuleb „kohustada riiklikke tolliameteid, kes peavad otsustama dumpinguvastaste tollimaksude tagastamise küsimuse [...] tolliseadustiku artikli 236 alusel, [...] ootama enne hüvitamist [tema] hinnangut turumajandusliku ja individuaalse kohtlemise taotlusele, ja kui see on asjakohane, dumpinguvastase tollimaksu uuesti kehtestamist sobival tasemel“. Ka täpsustas komisjon, et „sellise kohustuse õiguslik alus on [määruse nr 1225/2009] artik[li] 14 [lõike 1 esimene lause], kus on sätestatud, et tollimaksude kehtestamise määruses täpsustatakse, kuidas liikmesriigid seda koguma peavad“.
- 28 Sellel alusel näeb vaidlusaluse määruse artikkel 1 ette:

„1. Riiklikud tolliametid, kellele on laekunud [...] tolliseadustiku artikli 236 alusel taotlus (mille aluseks on asjaolu, et valimisse mittekuuluv eksportiv tootja on taotlenud turumajanduslikku või individuaalset kohtlemist) tagastada dumpinguvastane tollimaks, mis kehtestati [lõpliku] määrusega [...] või [pikendamis]määrusega [...] ja mida kogusid riiklikud tolliametid, edasta[avad] tagastamistaotluse koos kõigi tõendavate dokumentidega komisjonile.

2. Kaheksa kuu jooksul alates taotluse ja tõendavate dokumentide kättesaamisest kontrollib komisjon, kas eksportiv tootja on tõepoolest esitanud turumajandusliku ja individuaalse kohtlemise taotluse. Kui see on nii, siis hindab seda taotlust ja kehtestab uuesti pärast teatavakstegemist [...] komisjoni rakendusmäärusega asjakohase tollimaksu.

3. Riiklikud tolliametid ootavad enne otsuse tegemist dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmise või vähendamise nõude kohta ära komisjoni asjaomase rakendusmääruse tollimaksu uuesti kehtestamise kohta.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

- 29 Tollibüroo 10. mai 2010. aasta maksuotsusega, mis seejärel tehti põhikohtuasja hagejale teatavaks, määrati lõpliku määruse ja pikendamismääruse alusel seoses teatavate Hiinast ja Vietnami pärit nahast pealsetega jalatsite vabasse ringluse lubamisega hageja poolt tasumisele kuuluva dumpinguvastase tollimaksu summaks 11 181,92 eurot. Jalatsid olid tootnud Hiina ettevõtja ja Vietnami ettevõtja, kes mõlemad olid lõpliku määruse ja pikendamismääruse vastuvõtmise menetluse raames taotlenud enda suhtes turumajandusliku kohtlemise kohaldamist, või teise võimalusena individuaalse

kohtlemise kohaldamist. Komisjon nende taotluste kohta siiski otsust ei teinud, kuna taotlused esitanud ettevõtjad ei kuulunud eksportivate tootjate valimisse, mis oli moodustatud määruste kehtestamise aluseks olnud uurimise otstarbel.

- 30 Põhikohtuasja hageja esitas 12. juunil 2012 tolliseadustiku artikli 236 alusel tollibüroole taotluse, et talle makstaks tagasi temalt lõpliku määruse ja pikendamismääruse alusel sisse nõutud dumpinguvastane tollimaks, väites, et mainitud määruste kehtetust arvestades tuleb seda tollimaksu käsitada nii, et tasumise ajal ei tulenenud see seadusest. See taotlus jäeti 15. novembril 2013 tehtud otsusega rahuldamata. Seejärel esitas põhikohtuasja hageja selle otsuse peale vaide, mille asjaomane tollibüroo samuti rahuldamata jättis, mispeale hageja esitas kaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule.
- 31 Seoses sellega märgib Finanzgericht Düsseldorf (Düsseldorfi maksukohus, Saksamaa) esiteks, et põhikohtuasja hageja olukorda arvestades saab ta põhjendatult tugineda lõpliku määruse ja pikendamismääruse osalisele kehtetusele, mille tuvastas Euroopa Kohus 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsusega C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74), ja et seega tuleks üldjuhul tema kaebus rahuldada ning kohustada tollibürood maksma tolliseadustiku artikli 236 alusel talle tagasi tema poolt tasutud dumpinguvastase tollimaksu.
- 32 Teiseks tõdeb eelotsusetaotluse esitanud kohus, et vaidlusalune määrus, mis võeti vastu pärast nimetatud kaebuse esitamist, takistab praegu sellise korralduse andmist, kuna see määrus on vahetult kohaldatav. Nimetatud kohus lisab siiski, et mitmel põhjusel ta kahtleb, kas see määrus kehtib.
- 33 Esiteks soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus leida vastuse küsimusele, kas vaidlusaluse määruse oleks pidanud kehtestama hoopis määruse nr 384/96, mitte määruse nr 1225/2009 alusel ja kas järelikult oleks dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise pädevus pidanud kuuluma komisjoni asemel nõukogule, kellele see pädevus kuulus määruse nr 384/96 artikli 9 lõikest 4 tulenevalt.
- 34 Teiseks – eeldusel, et vaidlusaluses määruses kohaldas komisjon määrust nr 1225/2009 õiguspäraselt – soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus saada selgust küsimuses, kas esiteks määruse nr 1225/2009 artikli 14 lõike 1 esimeses lauses ja teiseks tolliseadustiku artikli 236 lõikes 1 sätestatud arvestades oli komisjonil pädevus kehtestada vaidlusaluse määruse artiklis 1 ette nähtud korraldused.
- 35 Kolmandaks on eelotsusetaotluse esitanud kohtul küsimus, kas esiteks määruse nr 384/96 artikli 10 lõikes 1 ja hiljem määruse nr 1225/2009 artikli 10 lõikes 1 ette nähtud tagasiulatuva jõu puudumist reguleerivat normi ning teiseks tolliseadustiku artikli 221 lõikes 3 ette nähtud aegumisnormi arvestades võis vaidlusaluse määrusega õiguspäraselt jätkata lõpliku määruse ja pikendamismääruse vastuvõtmise menetlust eesmärgiga kehtestada uuesti nende määrustega ette nähtud dumpinguvastane tollimaks.
- 36 Neljandaks küsib eelotsusetaotluse esitanud sisuliselt, kas vaidlusaluse määrusega kehtestatud korraldusi saab pidada ülemäärasteks niivõrd, kuivõrd need kohustavad liikmesriigi tolli edastama talle tolliseadustiku artikli 236 alusel esitatud tagasimaksmise taotlused komisjonile.
- 37 Neil asjaoludel otsustas Finanzgericht Düsseldorf (Düsseldorfi maksukohus, Saksamaa) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [vaidlusalune] määrus on kehtiv?“

Vastuvõetavus

- 38 Komisjon väidab, et eelotsusetaotlus tuleb jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata põhjendusel, et põhikohtuasja hageja oli kindlasti pädev nõudma liidu kohtult vaidlusaluse määruse kehtetuks tunnistamist, kuid jättis selle tegemata ELTL artikli 263 kuuendas lõigus ette nähtud tähtaja jooksul, nii et talle ei tohi anda võimalust vältida selle tähtaja kohaldamist, esitades käesolevas asjas eelotsusetaotluse esitanud kohtule väite, et see määrus on kehtetu.
- 39 Selles küsimuses tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et isikul, kes on kindlasti pädev nõudma liidu kohtult vaidlusaluse määruse kehtetuks tunnistamist, kuid kes ei tee seda ELTL artikli 263 kuuendas lõigus ette nähtud tähtaja jooksul, puudub õigus väita, et see akt on kehtetu, liikmesriigi kohtusse selle akti alusel võetud riigisisese meetme vastu esitatud kaebuses (9. märtsi 1994. aasta kohtuotsus, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, punkt 23, ja 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsus C & J Clark International ja Puma, C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, punkt 56).
- 40 Järelikult tuleb siis, kui käesoleva otsuse eelmises punktis kirjeldatud olukorras esitab asjaomane liikmesriigi kohus Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse selles küsimuses kehtivusele hinnangu andmiseks, see taotlus vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätta.
- 41 Käesoleval juhul ei ole siiski vaja kindlaks teha, kas põhikohtuasja hageja oli kindlasti pädev nõudma liidu kohtult vaidlusaluse määruse kehtetuks tunnistamist, kuna hageja ei ole käesoleva otsuse punktis 39 osundatud kohtupraktika kohaselt nõutavas olukorras. Nimelt võeti kõnealune määrus vastu pärast seda, kui eelotsusetaotluse esitanud kohtule oli esitatud kaebus, milles selle kohtu sõnul on määrusele tuginetud põhikohtuasja hageja vastu. Seega soovib põhikohtuasja hageja end kaitsta, mitte kõrvale hoida tähtajast, mille jooksul oleks tal oleks olnud võimalus vaidlustada see määrus Euroopa Liidu Üldkohtus.
- 42 Seega on eelotsusetaotlus vastuvõetav.

Eelotsuse küsimuse analüüs

- 43 Kuigi esitatud küsimuses ei ole nimetatud kehtetuse põhjusi, mida eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimus puudutab, tuleb eelotsusetaotluse esitamise määruses olevaid sedastusi arvestades asuda seisukohale, et oma küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada saada, kas vaidlusalune määrus on kehtetu mitmel põhjusel: et see kehtib määruse nr 384/96 asemel määruse nr 1225/2009 alusel, et vaidlusaluse määruse õiguslik alus on teisena mainitud määruse artikli 14 lõike 1 esimene lause, et sellega ei ole järgitud tagasiulatava jõu puudumise ja aegumise suhtes kohaldatavaid eeskirju ja et selles määruses kehtestatud korraldused võivad olla ülemäärased.
- 44 Kõigile neile kehtetuse põhjustele tuleb kordamööda hinnang anda.
- 45 Esiteks on eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekkinud küsimus, kas määruse nr 1225/2009 artikli 23 teist lõiku ning lõpliku määruse ja pikendamismääruse vastuvõtmise menetluste algatamise kuupäevi arvestades oleks vaidlusaluse määruse aluseks pidanud olema määruse nr 1225/2009 asemel määrus nr 384/96. Lisaks märgib see kohus, et kui see oleks nii, siis oleks vaidlusalune määrus sellest tulenevalt kehtetu ka põhjusel, et sellega on dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise pädevus ekslikult antud nõukogu asemel hoopis komisjonile, samas kui määruse nr 384/96 artikli 9 lõige 4 annab selle pädevuse esimesena nimetatud institutsioonile.
- 46 Seoses sellega tuleb märkida, et seoseid määruse nr 384/96 ja määruse nr 1225/2009 vahel reguleerib viimati nimetatud määruse artikkel 23.

- 47 Selle artikli pealkiri on „Kehtetuks tunnistamine“. Artikli esimene lõik sätestab, et „[m]äärus [nr 384/96] tunnistatakse kehtetuks“. Artikli teine lõik omakorda täpsustab, milline toime on kehtetuks tunnistamisel selle määruse alusel algatatud menetlustele.
- 48 Ei saa jätta rõhutamata, et mainitud teise lõigu keeleversioonid on omavahel vastuolus. Nimelt kui mõni neist ja eeskätt saksakeelne versioon näevad ette, et määrus nr 384/96 on jätkuvalt kohaldatav nende menetluste suhtes, mis algatati selle määruse alusel, siis kõik ülejäänud piirduvad sellega, et sätestavad, et selle määruse tühistamine ei mõjuta mainitud menetluste kehtivust.
- 49 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt välistab aga liidu õigusnormi ühetaolise tõlgendamise vajadus selle, et kahtluse korral käsitletakse õigusnormi teksti isoleeritult, ja nõuab otse vastupidi, et seda tõlgendatakse tulenevalt nii normiandja tegelikust tahtest kui ka tema taotletud eesmärgist, ning eeskätt kõikides keeltes koostatud versioone arvestades (4. veebruari 2016. aasta kohtuotsus, C & J Clark International ja Puma, C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, punkt 122, ja 25. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, punkt 47).
- 50 Käesoleval juhul tuleneb määruse nr 1225/2009 põhjendusest 1, et selle määruse peamine eesmärk oli kodifitseerida määrus nr 384/96, selle sisu muutmata.
- 51 Lisaks selgub määruse nr 1225/2009 artikli 23 pealkirjast ja sõnastusest, et selle artikli kehtestamisega soovis liidu seadusandja määruse nr 384/96 kehtetuks tunnistada, tagades samas sõnaselgelt, et viimati nimetatud määruse alusel algatatud menetlused jäävad kehtivaks, nii et pädevad asutused saaksid neid menetlusi jätkata. Seevastu ei ole liidu seadusandja enamiku määruse nr 1225/2009 keeleversioonide kohaselt ette näinud, et nende menetluste suhtes kohaldatakse jätkuvalt määruse nr 384/96 sätteid.
- 52 Viimasena tuleb märkida, et kohtupraktika kohaselt peab liidu akt olema vastu võetud selle vastuvõtmise ajal kehtivate normide kohaselt (vt selle kohta 14. juuni 2016. aasta kohtuotsus, komisjon vs. McBride jt, C-361/14 P, EU:C:2016:434, punkt 40). Järelikult saavad määruse nr 384/96 alusel algatatud menetlused konkreetselt selle määruse kehtetuks tunnistamise tõttu ning määruse nr 1225/2009 eesmärki arvestades kehtetuks tunnistamisest alates jätkuda ainult määruse nr 1225/2009 alusel.
- 53 Käesoleval juhul võeti vaidlusalune määrus vastu 17. veebruaril 2016, see tähendab kuupäeval, mis on hilisem määruse nr 384/96 määrusega nr 1225/2009 kehtetuks tunnistamisest 11. jaanuaril 2010.
- 54 Seega võttis komisjon vaidlusaluse määruse aluseks õiguspäraselt määruse nr 1225/2009.
- 55 Lisaks on kohane märkida, et vaidlusaluses määruses on dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise pädevus põhjendatult antud komisjonile, mitte nõukogule, sest see komisjoni pädevus tuleneb tegelikult määruse nr 1225/2009 (muudetud määrusega nr 37/2014) artikli 9 lõikest 4.
- 56 Teiseks soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas määruse nr 1225/2009 artikli 14 lõike 1 esimene lause on selline õiguslik alus, mis võimaldab kehtestada vaidlusaluse määruse artiklis 1 ette nähtud korraldusi. See kohus märgib mainitud küsimuse kohta, et viidatud artikli 14 lõike 1 esimesest lausest on võimatu tuletada, et see annab komisjonile pädevuse esiteks võtta dumpinguvastase tollimaksu uuesti kehtestamist ettevalmistavaid meetmeid ja teiseks kehtestada tolliseadustiku artikli 236 lõikega 1 vastuolus olla võivaid korraldusi, niivõrd kui need takistavad liikmesriigi tolli tagasi maksmast lõpliku määruse ja pikendamismääruse alusel sisse nõutud dumpinguvastast tollimaksu.
- 57 Seoses eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimuse esimese aspektiga tuleb märkida, et määruse nr 1225/2009 artikli 14 lõike 1 esimese lause kohaselt kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks määrusega ja seda nõuavad sisse liikmesriigid sellises vormis ja ulatuses ning nende kriteeriumide alusel, nagu selle maksu kehtestanud määruses sätestatud on.

- 58 Selle sätte sõnastusest tuleneb, et liidu seadusandja kavatsus ei olnud ammendavalt kindlaks määrata neid dumpinguvastase tollimaksu sissenõudmise üksikasju, mille komisjon võib kehtestada.
- 59 Vaidlusaluse määruse artiklis 1 kehtestatud korralduste eesmärk on säilitada lõpliku määrusega ja pikendamismäärusega kehtestatud tollimaksu sissenõudmine, kohustades liikmesriigi tolli ootama, kuni komisjon 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsuse C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) täitmiseks kehtestab selle tollimaksu määras, mis oleks tulnud kehtestada, enne kui ta teeb otsuse seda tollimaksu tasunud ettevõtjate esitatud tagasimaksmistootluste kohta.
- 60 Järelikult oli komisjon – niivõrd, kui need korraldused käsitlevad asjaomase tollimaksu sissenõudmist liikmesriikide poolt – määruse nr 1225/2009 artikli 14 lõike 1 esimesest lausest tulenevalt pädev neid kehtestama.
- 61 Mis puutub käesoleva kohtuotsuse punktis 56 välja toodud teise aspekti, siis tuleb meenutada, et vaidlusaluse määruse eesmärk on võtta vajalikud meetmed, et täita 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsus C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74), millega Euroopa Kohus tunnistas käesoleva kohtuotsuse punktis 24 välja toodud põhjusel kehtetuks lõpliku määruse ja pikendamismääruse.
- 62 Vastab tõele, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb siis, kui Euroopa Kohus tunnistas kehtetuks sellised dumpinguvastase tollimaksu kehtestavad määrused nagu lõplik määrus ja pikendamismäärus käsitada seda tollimaksu nii, et see ei tulene seadusest tolliseadustiku artikli 236 tähenduses, ja liikmesriigi toll peab selle üldjuhul tagasi maksma selleks kehtestatud tingimustel (vt selle kohta 27. septembri 2007. aasta kohtuotsus, Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, punktid 66–69, ja 18. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus, Wortmann, C-365/15, EU:C:2017:19, punkt 34).
- 63 Siiski tuleb Euroopa Kohtu tühistava kohtuotsuse täpne ulatus ja seega sellest tulenevad kohustused kindlaks määrata juhtumipõhiselt, arvestades lisaks selle kohtuotsuse resolutsioonile ka kohtuotsuses esitatud põhjendusi, mis kujutavad endast selle alust (vt selle kohta 28. jaanuari 2016. aasta kohtuotsus, CM Eurologistik ja GLS, C-283/14 ja C-284/14, EU:C:2016:57, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 64 Neil asjaoludel tuleb kindlaks teha, milline on käesoleval juhul 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsuse C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) resolutsioonis oleva kehtetuks tunnistamise täpne ulatus, arvestades selle kohtuotsuse põhjendusi, mis kujutavad endast resolutsiooni vajalikkude alust.
- 65 Kõigepealt nähtub kõnealuse kohtuotsuse punktides 79, 112, 135 ja 177, et lõpliku määruse ja pikendamismääruse on Euroopa Kohus kehtetuks tunnistanud kahe eraldiseisva, kuigi seotud õigusrikkumise tõttu. Esiteks võtsid nõukogu ja komisjon need määrused vastu määruse nr 384/96 artikli 2 lõike 7 punkti b rikkudes nii, et jätsid eelnevalt läbi vaatamata turumajandusliku kohtlemise kohaldamise taotlused, mille olid esitanud teatavad eksportivad tootjad, kes olid hõlmatud nende määruste aluseks oleva uurimisega. Teiseks jätsid nõukogu ja komisjon määruse nr 384/96 artikli 9 lõiget 5 rikkudes läbi vaatamata nende samade eksportivate tootjate esitatud isikliku kohtlemise kohaldamise taotlused.
- 66 Järgmiseks nähtub kõnealuse kohtuotsuses punktides 39, 108, 120 ja 131, et kõigi viidatud taotluste eesmärk oli, et kõigi need esitanud eksportivate tootjate suhtes kohaldataks individuaalset kohtlemist dumpinguvastase tollimaksu kehtestamist ettevalmistavate mitmesuguste toimingute käigus, mis võinuks kaasa tuua selle, et nõukogu ja komisjon oleksid määranud dumpinguvastase tollimaksu määra neile eksportivatele tootjatele soodsalt kindlaks madalamal tasemel kui lõplikus määruses ja pikendamismääruses.

- 67 Lõpuks selgub 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsuse C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) punktides 174 ja 177, et Euroopa Kohtu poolt selles kohtuotsuses läbiviidud kontrolli käigus ei tulnud ilmsiks ühtki asjaolu, mis mõjutaks lõpliku määruse ja pikendamismääruse kehtivust.
- 68 Neil põhjustel tuleb tõdeda, et 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsuse C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) täitmise kohustuse järgimiseks võis komisjon õiguspäraselt asuda seisukohale, et ta peab asjaomaste eksportivate tootjate taotlused läbi vaatama, selgitamaks välja, kas nende puhul kohaldatav lõplikust määrusest ja pikendamismäärusest tulenev dumpinguvastane tollimaks tulnuks kindlaks määrata madalama määraga, kui neis kahes määruks on ette nähtud.
- 69 Nimelt on kõige enam vaid see osa nende määruste alusel sisse nõutud tollimaksust, mis vastab võimalikule vahele ühelt poolt nende määrustega kehtestatud dumpinguvastase tollimaksu määra ja teiselt poolt selle määra vahel, mis tulnuks kehtestada siis, kui Euroopa Kohtu poolt 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsuses C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) tuvastatud rikkumised ei oleks aset leidnud, sisse nõutud õigusvastaselt ja tuleb seetõttu asjaomastele isikutele tagasi maksta. Sellises kontekstis ei saa tolliseadustiku artiklit 236 tõlgendada nii, et see keelab komisjonil kehtestada korraldust teha otsus dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmise taotluse kohta pärast menetluse lõppu, mille konkreetne eesmärk on võimaldada komisjonil see vahe välja arvutada.
- 70 Neil tingimustel ning käesoleva kohtuotsuse punktides 62 ja 63 osundatud kohtupraktikat arvestades ei olnud vaja dumpinguvastast tollimaksu täielikult ja kohe tagasi maksta.
- 71 Sellest tulenevalt ja kuna vaidlusaluse määruse artiklis 1 ette nähtud korraldused ei ole vastuolus tolliseadustiku artikli 263 lõikega 1, oli komisjon määruse nr 1225/2009 artikli 14 lõike 1 esimese lause alusel pädev neid kehtestama.
- 72 Kolmandaks on eelotsusetaotluse esitanud kohtul küsimus, kas vaidlusaluse määrusega võis õiguspäraselt jätkata lõpliku määruse ja pikendamismääruse vastuvõtmise menetlust eesmärgiga uuesti kehtestada viimati nimetatud määrustega kehtestatud dumpinguvastane tollimaks selle esialgseks kehtivusajaks. Nimelt soovib see kohus teada saada, kas arvestades tõika, et vaidlusaluse määruse vastuvõtmise päevaks oli see dumpinguvastane tollimaks aegunud, võib selline jätkamine olla vastuolus esiteks määruse nr 384/96 artikli 10 lõikes 1 ja hiljem määruse nr 1225/2009 artikli 10 lõikes 1 ette nähtud tagasiulatava jõu puudumist reguleerivate normidega ning teiseks tolliseadustiku artikli 221 lõikes 3 ette nähtud aegumisnormiga.
- 73 Sellega seoses tuleb kõigepealt märkida võimaluse kohta jätkata lõpliku määruse ja pikendamismääruse vastuvõtmise menetlust eesmärgiga uuesti kehtestada viimati nimetatud määrustega kehtestatud dumpinguvastane tollimaks selle esialgseks kehtivusajaks, et kui Euroopa Kohtu otsusega tunnistatakse kehtetuks või tühistatakse dumpinguvastase tollimaksu kehtestanud määrus, siis on institutsioonil, kelle ülesanne on selle kohtuotsuse täitmine, võimalus jätkata selle määruse vastuvõtmise menetlust isegi siis, kui sellist võimalust ei ole kohaldatavates õigusaktides sõnaselgelt ette nähtud (vt selle kohta 28. jaanuari 2016. aasta kohtuotsus, CM Eurologistik ja GLS, C-283/14 ja C-284/14, EU:C:2016:57, punktid 51 ja 52).
- 74 Lisaks sellele tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et välja arvatud juhul, kui tuvastatud rikkumine toob endaga kaasa kogu menetluse õigusvastasuse, on asjaomasel institutsioonil võimalus kehtetuks tunnistatud või tühistatud õigusakti asendada uue akti vastuvõtmiseks jätkata menetlust selles etapis, milles rikkumine toimus (28. jaanuari 2016. aasta kohtuotsus, CM Eurologistik ja GLS, C-283/14 ja C-284/14, EU:C:2016:57, punkt 51).
- 75 Eelöeldust järeldub, et vaidlusaluse määrusega võis õiguspäraselt jätkata lõpliku määruse ja pikendamismääruse vastuvõtmise menetlust.

- 76 Mis järgmiseks puutub küsimusse, kas tagasiulatuva jõu puudumist reguleerivaid õigusnorme arvestades on selline menetluse jätkamine lubatud juhul, kui asjaomane tollimaks on aegunud, siis tuleneb Euroopa Kohtu praktikast, et kui liidu institutsioon kasutab võimalust jätkata käesoleva kohtuotsuse punktides 73 ja 74 nimetatud menetlust, siis peab ta õiguse ajalist kohaldamist puudutavaid põhimõtteid järgides kohaldama materiaalsoigusnorme, mis kehtisid kehtetuks tunnistatud või tühistatud õigusaktis käsitletud asjaolude asetleidmise ajal (vt selle kohta 14. juuni 2016. aasta kohtuotsus, komisjon *vs.* McBride jt, C-361/14 P, EU:C:2016:434, punkt 40).
- 77 Vastavalt määruse nr 384/96 artikli 10 lõikele 1 ei tohi menetluse jätkamine, mis käesoleval juhul toimus vaidlusaluse määruse alusel, viia niisiis selleni, et selle menetluse tulemusel lõpliku määruse ja pikendamismääruse asendamiseks vastu võetud määrus kehtestab uuesti dumpinguvastase tollimaksu, mida kohaldatakse kaubale, mis lubati vabasse ringlusse enne nende määruste jõustumise kuupäeva.
- 78 Seevastu ei välista määruse nr 384/96 artikli 10 lõike 1 sõnastus võimalust jätkata menetlust juhul, kui asjaomane tollimaks on enne seda kuupäeva aegunud, tingimusel et see tollimaks kehtestatakse uuesti selle esialgse kehtivusaja jooksul ja seega käesoleval juhul sellise kauba suhtes, mis lubati vabasse ringlusse pärast lõpliku määruse ja pikendamismääruse jõustumist.
- 79 Järelikult ei saa käesoleval juhul menetluse jätkamist pidada määruse nr 384/96 artikli 10 lõikes 1 ette nähtud tagasiulatuva jõu puudumist reguleerivate normidega vastuolus olevaks põhjendusel, et lõpliku määruse ja pikendamismäärusega kehtestatud dumpinguvastane tollimaks oli vaidlusaluse määruse vastuvõtmise kuupäevaks aegunud.
- 80 Mis lõpuks puutub tolliseadustiku artikli 221 lõikes 3 ette nähtud normi, siis tuleb meenutada, et selle eesmärk on tõepoolest mitte üksnes ära hoida võimalus, et võlgnikule teatatakse tollimaksu summa pärast kolme aasta möödumist tema tollivõla tekkimisest, vaid ka ette näha selle tollivõla enda aegumine selle tähtaja möödumisel (vt selle kohta 23. veebruari 2006. aasta kohtuotsus, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, punktid 39 ja 41).
- 81 Kuid nagu Euroopa Kohus on juba varem sedastanud, kohaldub see norm tolliseadustiku artikli 221 lõike 3 sõnastuse kohaselt siiski ainult võlgnikule tollivõla summa teatamise suhtes ning seda normi rakendab seetõttu ainult liikmesriigi toll, kelle ülesanne see teatamine on (vt selle kohta 13. märtsi 2003. aasta kohtuotsus, Madalmaad *vs.* komisjon, C-156/00, EU:C:2003:149, punktid 63 ja 64).
- 82 Lisaks tuleneb tolliseadustiku artikli 221 lõikest 1, et see tollivõla summa teatamine võlgnikule saab toimuda alles pärast selle summa kohta arvestuskande tegemist, mis on omakorda tolliseadustiku artikli 217 lõikes 1 määratletud kui toiming, mille käigus pädev tolliasutus arvutab selle summa niipea, kui on saanud vajalikud andmed (vt selle kohta 23. veebruari 2006. aasta kohtuotsus, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, punkt 46, ja 16. juuli 2009. aasta kohtuotsus, Snauwaert jt, C-124/08 ja C-125/08, EU:C:2009:469, punktid 21 ja 23).
- 83 Sellest tulenevalt ei takista tolliseadustiku artikli 221 lõikes 3 ette nähtud aegumisnorm seda, et komisjon võtab vastu dumpinguvastase tollimaksu kehtestava või uuesti kehtestava määruse, ega *a fortiori* ka seda, et see institutsioon algatab sellise vastuvõtmise aluseks oleva menetluse või jätkab seda, sest iga selline toiming toimub igal juhul enne seda, kui liikmesriigi pädev tolliasutus arvutab asjasse puutuva määruse alusel sissenõutava tollimaksu summa ja seejärel teatab selle summa võlgnikule.
- 84 Seega võib liikmesriigi toll käesoleval juhul alles siis, kui komisjon on lõpule viinud vaidlusaluse määrusega jätkatud menetluse, uuesti kehtestades kohase määruga dumpinguvastase tollimaksu, mis kehtestati lõpliku määruse ja pikendamismäärusega, kindlaks määrata vastava tollimaksu ja teatada selle võlgnikule. Seega peab toll, kelle otsused alluvad liikmesriigi pädeva kohtu kontrollile, tagama

juhtumipõhiselt tolliseadustiku artikli 221 lõike 3 järgimise, kontrollides, et selle sätte esimeses lauses ette nähtud aegumistähtaega ning selle sätte teise lause kohaselt selle tähtaja võimalikku peatamist arvestades on tollimaksu summa teatamine veel võimalik.

- 85 Järelikult ei ole menetluse jätkamine vastuolus tolliseadustiku artikli 221 lõikes 3 ette nähtud aegumisnormiga.
- 86 Neljandaks ja viimaseks soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus saada vastust küsimusele, kas vaidlusaluse määrusega kehtestatud korraldused võivad olla ülemäärased, märkides, et vähema ulatusega meetmetest võinuks piisata 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsuse C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) täitmiseks.
- 87 Selles küsimuses tuleneb kohtupraktikast, et kuigi siis, kui tuvastatakse liidu õigusakti kehtetus, on selle õiguslik tagajärg selle akti vastu võtnud institutsioonil tekkiv kohustus võtta tuvastatud õigusvastasuse kõrvaldamiseks vajalikud meetmed, kuna ELTL artiklis 266 seoses tühistava kohtuotsustega kehtestatud kohustust kohaldatakse analoogia alusel, on sellel institutsioonil sellegipoolest lai kaalutlusruum otsustamiseks, milliseid meetmeid võtta, tingimusel et need meetmed on kooskõlas asjaomase kohtuotsuse resolutsiooni ja selle toetamiseks vajalike põhjendustega (vt selle kohta 28. jaanuari 2016. aasta kohtuotsus, CM Eurologistik ja GLS, C-283/14 ja C-284/14, EU:C:2016:57, punktid 48 ja 76 ning seal viidatud kohtupraktika).
- 88 Laia kaalutlusruumi arvestades saab nende meetmete õiguspärasust mõjutada vaid nende ilmselge ebasobivus taotletava eesmärgi suhtes (vt analoogia alusel 8. veebruari 2000. aasta kohtuotsus, Emesa Sugar, C-17/98, EU:C:2000:70, punkt 53, ja 6. septembri 2017. aasta kohtuotsus, Slovakkia ja Ungari vs. nõukogu, C-643/15 ja C-647/15, EU:C:2017:631, punkt 207).
- 89 Käesoleval juhul tuleb aga esiteks tõdeda, et eeltoodud kaalutlustest selgub, et vaidlusaluse määruse artiklis 1 kehtestatud korralduste analüüsimisel ei ole ilmnenu, et need on vastuolus 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsuse C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) resolutsiooni ja põhjendustega.
- 90 Teiseks ei saa öelda, et komisjon on nende meetmete kasuks otsustades teinud ilmselge hindamisvea. Liikmesriigi tollile pandud kohustus edastada komisjonile tolliseadustiku artikli 236 alusel tollile esitatud tagasimaksimistaotlused võimaldab nimelt tagada, et sellele institutsioonile on teada kõik asjaolud, mis on olulised Euroopa Kohtu poolt 4. veebruari 2016. aasta kohtuotsuses C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74) tuvastatud õigusvastasuse heastamise seisukohalt, ilma et sellest tuleneks täiendav halduskoormus asjaomastele ettevõtjatele ja põhjendamatu viivitus asjaomaste taotluste läbivaatamisel. Lisaks sellele tuleb märkida, et esiteks on see läbivaatamine vaidlusaluse määruse artikli 1 lõikes 2 ajaliselt piiratud ja teiseks saab mis tahes viivituse hüvitada, makstes intressi (vt selle kohta 18. jaanuari 2017. aasta kohtuotsus, Wortmann, C-365/15, EU:C:2017:19, punkt 37).
- 91 Kõigist eeltoodud põhjendustest lähtudes tuleb esitatud küsimusele vastata, et selle küsimuse analüüsimise käigus ei ilmnenu ühtegi asjaolu, mis võiks mõjutada vaidlusaluse määruse kehtivust.

Kohtukulud

- 92 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamise seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

Esitatud küsimuse analüüsimisel ei ilmnenud ühtegi asjaolu, mis võiks mõjutada komisjoni 17. veebruari 2016. aasta rakendusmääruse (EL) 2016/223, millega määratakse kindlaks menetlus Hiina ja Vietnami tootjate teatavate turumajandusliku ja individuaalse kohtlemise taotluste hindamiseks ning täidetakse Euroopa Kohtu otsust liidetud kohtuasjades C-659/13 ja C-34/14, kehtivust.

Allkirjad